

—“Όχι, ἀρχηγέ μου, ἡ λύπη πού αἰστανθήκα αὐτὴ τῇ στιγμῇ εἶναι τόσο ἀπειρη πού ποτὲ δὲ θὰ ζητήσω νὰ τὴν αἰστανθεῖ καρδιά ἄλλου ἀνθρώπου... αὐτὸ τὸ θέαμα μοῦθγαλε κάθε ἰδέα ἐκδίκησης.

Καὶ τὸ χέρι του δείχνει τὸν ὀρίζοντα· ἡ νύχτα πέφτει... παντοῦ μακρὰ φωτιές σπρῶνουνται, φανταστικές, ματωμένες... σύννεφα ἀπὸ καπνὸ σὰ νὰ θέλουν νὰ ρίξουν τὰ χωριὰ στὸ σκοτάδι... ἀνεβαίνουν καὶ κρύβουν μαζί τὶς τρολλές ὁμότητες αὐτονοῦ τοῦ πολέμου... καὶ οἱ δύο ἀξιοματικοί, ὄρθιοι στὴν κορφή κώθων βαθεῖα τὴ δυστυχία πού ἀγκαλιάζει τὸν κόσμο.

“Ἀξαφνα, πίσω τους, ἀπὸ τὴν ἄκρη ἑνὸς δάσους εἴκοσι φωτιές πετοῦν, εἴκοσι κρότοι ἀκούγονται ξεροὶ καὶ ποταψώδεις... Ὁ ἀρχηγὸς ἔκανε μιὰ κίνηση προφήτου.

—“Ἡ φωτιά θὰ ἐξαγνίσει τὴ φωτιά ἐκεῖ κάτω... πρέπει... μὲ τὴ φωτιά καὶ μὲ τὸν πόλεμο θὰ σκοτώσουμε τὸν πόλεμο γιὰ πάντα.

Σύρα

Μετάφρ. GRAZIELLA

ΑΠΟ “ΤΗΣ ΖΩΗΣ Τ’ ΑΠΟΜΕΣΗΜΕΡΟ,”

### ΜΕΡΩΜΕΝΟΣ ΓΛΑΡΟΣ

Μὲ πάπιες σεργιανῶς μέσ’ στὴν αὐλή,  
Γλάσε, πὺν τὰ ἤτερά σου ἔχουνε κόψει,  
Τ’ ὄμορφο ἐσὺ, περὶ ἄνθρωπο πούλ;  
Τρισόσκημο πατὶ μοιάζεις στὴν ὄρη.

Πές μου, γιωχέ μου, ἐκεῖ πὺν ὅαν παπὶ  
Τοὺς βοῦρκους διασκελίζεις ὅλη μέρα,  
Δὲ σὲ περνάει ποτὲ σου μιὰ ἀστρατὴ  
Πόθου γιὰ τοῦ πελάγου τὸν ἀγέρα;

Γιὰ πέταγμα ἀπὸ πάνω ἀπ’ τὸ πανί  
Τῆς θάρκας κι ἀπὸ κάτω ἀφρισμένα;  
—“Ἀχ, ναί! μὲ μιὰ σιγερὴ μὸς πε φωνή,  
Μὰ πῶς, μὲ τὰ γιερὰ μου πᾶ κομμένα;

Ἀίγενα, Ἀἰγόρατος τοῦ 1919.

ΖΕΦΥΡΟΣ ΒΡΑΔΥΝΟΣ

### ΑΤΤΙΚΗ ΝΥΧΤΑ

Καθάριος οὐρανὸς ἀπὸ κροισιάλλι  
γαλάζιο, ἔλου χρυαίζοντε ἰσότηρια.  
κι ἀπάνω ἀπ’ τοῦ βουνοῦ τὴ ράχη ἀγάλλι,  
λενκά διὰ νέφη, σὰ διὰ περιστέρια,  
ὀνειροεξιδεύουν στὴν ἀγκάλη  
τοῦ ἀλείρου... Παιγνιδιάρικα τὰ γέρεα  
τὸ ἀμμουδερό χαθεύουν περιγιάλι  
σὰν ἔλλα δροσερά νεραῖδοχέρια.  
Τὸ κῆμα κοιμισμένο ξεπασταίνει  
στὴν ἀγκαλιά τῆς ἀπιστης γαλήνης,  
πὺν μάγια δολερά ὡς τὸ τίεσσο σαίνει,  
καὶ πρὸς τὴ ράχη τοῦ βουνοῦ τὴν ἴοια  
γέρνει ἡ μαλαγχολία τῆς Σελήνης  
πίσω ἀπὸ καὶ μαῦρα κυπαρίσσια.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ

## ΚΟΚΚΙΝΑ ΦΥΛΛΑ

### Ο ΚΑΛΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ich vergebe dir, was du mir tatest;  
dass du es aber dir tatest, - wie  
Könnte ich das vergeben!

NIETZSCHE

Ὁ καλὸς ὁ Μάρτης ἔχει σηκώσει ἓνα λογιόδε-  
νιο πρόχωμα τριγύρω ἀπὸ τὴν ἐρημιὰ μου. Κάθε  
σαῖτα πὺν ρίχνει κατὰ πᾶντα μου ὁ Εἰκοστός Αἰώ-  
νας, περνάει μέσ’ ἀπὸ τὶς ἀνθισμένες αἰώνιες κε-  
ρασιές καὶ μὲ βρίσκει σὰν ἓνα μωρομένο χᾶδι — ἔ-  
τσι πὺν κ’ ἡ πὺν σκληρὴ σκέψη γίνεταί σὰν τὸ γιὸς  
τοῦ ἡλίου, θῆκαν, τὸ πρῶτ’, χρωματίζει τὶς ὁραίες  
γλιτσίνιες πὺν ἀρροσαλεύουν κρεμασμένες ἀπὸ στα-  
γίλια μενεξελιά πάνω ἀπ’ τὸ ἱερὰνδρό μου...

Ὅμως, τὸ βράδυ, κάτω ἀπὸ τὸ πασχαλινὸ γεγγά-  
ρι, εἶχα ἀκουμπήσει τὸ κεφάλι μου στὴν ποδιά τῆς  
καὶ τῆς ἔλεγα μιὰν ἱστορία τῆς καρδιάς μου, μὲ τὸ  
σῆθος πλημμυρισμένο ἀπὸ θύμους ἀνακατεμένες  
μὲ τὶς πικρόγλυκες μοσκοβολιές τοῦ περβολιοῦ μας.

Κόκκινη Κυρά, τῆς ἔλεγα, γλυκειὰ μου φιλενά-  
δα, σήμερα ἔχω μιὰ θλιμμένη ψυχὴ. Μελισσοῦδὶ μου  
τριγυροῦν τὴν καρδιά μου οἱ διαταγμοί...

...“Πῆτανε μιὰ φορὰ ἓνας καλὸς ἄνθρωπος πούχε  
μιὰν ἀγαπημένη γυναῖκα. Τὴν ἀγαπᾶσε πολὺ τὴ  
γυναῖκα του, καλὴν ἔον, μὰ καὶ κείνη τὸν ἀγαποῦσε.  
Καὶ γὰρ τοὺς χωροῦνται καὶ τοὺς διὰ πὺν τοὺς ἔβλε-  
πα νὰ κάνουν ἓνα τέτοιο ἀγαπημένο ταίρι. Γιατὶ τοῦ  
ἀνθρώπου αὐτοῦ ἡ καρδιά γλυποῦσε, τότε, τὸν ἴδιο  
ρυθμὸ μὲ τὴ δική μου. Κ’ ἦσαν ὁ πιστευμένος πὺν ὁ  
γίος, Κόκκινη Κυρά μου...

Μὰ εἶναι δικὸς γιωχέ, ἀγαπημένη μου, νὰ μὴν  
μπορεῖ νὰ ζήσει ἡ εὐτυχία ἀνάμεσα σὲ διὰ ἀνθρώ-  
πους ψυχές;... Μιὰ μέρα θυμᾶμαι πὺν τὸν ἔσοξα  
στὴν ἀγκαλιά μου, τὸν καλὸν ἄνθρωπο, καὶ τὸν ἐφί-  
λησα ἔτσι ἁπλῶ, πὺν νὰ μάτια μου εἶχαν γεμίσει δά-  
κρυμα. Γιατὶ σὺ ἀγαπημένο ταίρι εἶχε πέσει μιὰ πολὺ  
μεγάλῃ δυστυχία, Κόκκινη Κυρά μου!...

Κ’ ἦταν ἡ σιγή σου τὸν πολὺ τραγὴ, καλὴ μου, γι-  
ατὶ ἐκείνη τὸν εἶχε πληγώσει, τὸν καλὸν ἄνθρωπο,  
σὰ διὰ πὺν ἄγρια μέρη τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς: στὴν  
ἀγάπη του καὶ στὴν περηφάνια του... Καὶ τὸν εἶχε  
πληγώσει μὲ τὸ χέρι τῆς ἀγαπημένης του γυναίκας...  
Τοῦ εἶχε πεῖ πῶς τὴν ἀγάπη τῆς τῆς εἶχε δώσει πὺν  
σὲ κάποιον ἄλλον, Κόκκινη Κυρά μου!...

Κι ὁ καλὸς ὁ ἄνθρωπος εἶχε πέσει τότε σὺν πόδι-  
σῆς, γλυκειὰ μου φιλενάδα, κι εἶχε κλάψει πικρὴ,  
καὶ τὴν εἶχε παρακαλέσει νὰ μὴν τὸν παρατήσει, γι-  
ατὶ θὰ πέθαινε. Ὅμως ἐκείνη, μ’ ἓνα καταφρονει-  
τὸ χαμόγελο, τοῦ εἶπε νὰ γίγρει, γιὰτὶ πὺν δὲν ἦ-  
τανε δική του. Καὶ κείνος ἤγγρε σὰν τρελός, Κόκκι-  
νη Κυρά μου!...

Μὰ στὴν πληγωμένην ἀγάπη, καλὴ μου, μὰ ἄγρια  
παραστέκει Περηφάνεια... καὶ γιὰτὸ τοῦ φίλησα ἔ-  
τσι πὺν τὰ μάτια!.. “Ἄγρια Περηφάνεια! Ὅμορφη!  
ποτὲ νὰ μὴν ἀφίνας ἐκείνους πὺν ἡ καρδιά τους  
πάει νὰ σπάσει ἀπὸ τὰ χυτῆματα τῆς Μοίρας!...  
καὶ τοῦ φίλησα πολὺ τὰ δακρυζόμενα μάτια, γιὰτὶ  
μιὰ ἄγρια Περηφάνεια τοῦ παρόσκει σὺν πόνο, Κόκ-  
κινη Κυρά μου!...